

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/45/2024
Identifikačné číslo spisu:	1117209631
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1117209631.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. W., narodeného XX. E. XXXX, L., L. XXX/X, právne zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Bockaničom, Bratislava, Seberíniho 1, proti žalovanej Allegro Slovakia s.r.o., IČO: 35 950 226, Bratislava, Prievozská 4D, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Taragel a Akram, s.r.o., IČO: 50 413 091, Spišská Nová Ves, Starosaská 11, o zaplatenie 599 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-8Csp/25/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júla 2023 č. k. 15CoCsp/26/2020-127, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. októbra 2019 č. k. 8Csp/25/2017-72 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 599 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 599 Eur od 21. apríla 2015 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa miery úspechu vo výške 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o výške náhrady trov konania (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie po právnej stránke rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 48 ods. 1, ods. 2, § 457, § 517 ods. 2, § 619 ods. 1, § 620 ods. 1, § 621, § 622 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 625 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. m/, § 4 ods. 1 písm. g/, 18 ods. 4, § 4 ods. 1 písm. g/ Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase vybavovania reklamácie (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca ako kupujúci so žalovanou ako predávajúcou dňa XX. decembra XXXX platne uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol výrobok „A. V. XXX“ (ďalej len „výrobok“) v cene 599 Eur. Vzhľadom na to, že sa na

kúpenom výrobku vyskytla vada, žalobca si dňa 31. októbra 2014 u žalovanej v záručnej dobe podľa § 625 OZ uplatnil právo zo zodpovednosti za vady - reklamáciu. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca pri podaní reklamácie neurobil voľbu nároku v zmysle § 622 OZ. Ustanovenie § 2 písm. m/ zákona o ochrane spotrebiteľa ustanovuje možný spôsob vybavenia reklamácie, kde sa jej vybavením rozumie ukončenie reklamačného konania odovzdaním opraveného výrobku, výmenou výrobku, vrátením kúpnej ceny výrobku, vyplatením primeranej zľavy z ceny výrobku, písomná výzva na prevzatie plnenia alebo jej odôvodnené zamietnutie. Súd prvej inštancie konštatoval, že z obsahu spisu nevyplývalo, že medzi zmluvnými stranami k voľbe niektorého z možných spôsobom vybavenia reklamácie došlo a dodal, že postup predávajúcej v takomto prípade ustanovuje § 18 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Na predmetné ustanovenie poukázal súd prvej inštancie aj v súvislosti s tým, že ak spotrebiteľ uplatní reklamáciu, predávajúci alebo ním poverený zamestnanec alebo určená osoba je povinný poučiť spotrebiteľa o jeho právach podľa všeobecného predpisu; na základe rozhodnutia spotrebiteľa, ktoré z týchto práv spotrebiteľ uplatňuje, je povinný určiť spôsob vybavenia reklamácie podľa § 2 písm. m) ihneď, v zložitých prípadoch najneskôr do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácie, v odôvodnených prípadoch (najmä pri potrebnom zložitom technickom zhodnotení stavu výrobku alebo služby) najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po určení spôsobu vybavenia reklamácie sa reklamácia vybaví ihneď, v odôvodnených prípadoch možno reklamáciu vybaviť aj neskôr; vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po uplynutí lehoty na vybavenie reklamácie má spotrebiteľ právo od zmluvy odstúpiť alebo má právo na výmenu výrobku za nový výrobok. Ak spotrebiteľ neurčí, ktorý zo zákonom prípustných spôsobov vybavenia reklamácie si uplatňuje, je povinný určiť tento spôsob predávajúci, a to ihneď, v zložitých prípadoch najneskôr do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácie, v odôvodnených prípadoch najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Súd prvej inštancie mal za to, že v danej veci tak urobila žalovaná e-mailom zo dňa 10. novembra 2014, kde výslovne určila „Spôsob vybavenia reklamácie: oprava“. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že s prihliadnutím na ustanovenie § 2 písm. m) Zákona o ochrane spotrebiteľa žalovaná určila spôsob vybavenia reklamácie, ktorý ustanovenie § 2 písm. m/ Zákona o ochrane spotrebiteľa označuje ako odovzdanie opraveného výrobku. K odovzdaniu opraveného výrobku podľa súdu prvej inštancie zjavne nedošlo, keďže samotný zamestnanec žalovanej sám označil na reklamačnom protokole, že výrobok nefunguje - neprebratý. Reklamácia by bola v danom prípade splnená až odovzdaním opraveného výrobku žalobcovi, pričom žalobca ako spotrebiteľ mal podľa § 4 ods. 1 písm. g/ zákona o ochrane spotrebiteľa právo aj na to, aby mu žalovaná predviedla fungujúci výrobok, t. j. to, že na výrobku bola odstránená vada, pre ktorú žalobca podal reklamáciu. Keďže žalovaná opravený výrobok žalobcovi v zákonnej reklamačnej dobe neodovzdala, mal súd prvej inštancie za to, že táto skutočnosť založila zákonné právo v zmysle § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa na odstúpenie od kúpnej zmluvy, čo aj žalobca využil a to listom zo dňa 20. apríla 2015. Súd prvej inštancie uviedol, že úkon odstúpenia od zmluvy je jednostranný právny úkon, ktorý nadobudol právne účinky okamihom jeho doručenia žalovanému, čo sa stalo v rovnaký deň, ako bol vyhotovený úkon odstúpenia od zmluvy, a to dňa 20. apríla 2015. Obranu žalovanej, že reklamácia bola vybavená odoslaním výzvy na prevzatie plnenia, označil súd prvej inštancie za nedôvodnú, keďže mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že v lehote ustanovenej v § 18 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa takýto spôsob vybavenia reklamácie oznámila žalobcovi, naopak mal preukázané, že v zákonnej lehote oznámila žalobcovi iný spôsob vybavenia reklamácie, a to odovzdanie opraveného výrobku. Tvrdenie žalovanej, že výrobok fungoval v čase, keď si ho chcel žalobca prevziať, súd prvej inštancie označil za účelovú obranu. Mal za to, že žalovaná, vrátane jej zamestnancov, nepochybne postupovala s odbornou starostlivosťou, preto musela viesť žalobcovi predviesť opravený výrobok, čo sa však nestalo a navyše zamestnanci žalovanej nechali previesť výrobok z pobočky C. L. do reklamačného strediska v Senci, ktoré malo zistiť funkčnosť výrobku v čase, keď žalobca oznámil žalovanej, že od zmluvy odstúpuje. Súd prvej inštancie uviedol, že na jeho závere o nevybavenej reklamacii v 30-dňovej lehote, nemôže nič zmeniť ani záver Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „SOI“), podľa ktorého došlo k vybaveniu reklamácie v zákonnej lehote. Mal za to, že záverom SOI nie je s prihliadnutím na § 193 CSP viazaný, preto na závery SOI neprihliadol z dôvodu ich nepreskúmateľnosti. Žalovaná nevybavila reklamáciu v zákonnej lehote, a preto žalobca platne odstúpil od kúpnej zmluvy listom zo dňa 20. apríla 2015, pričom týmto úkonom sa kúpna zmluva podľa § 48 ods. 2 OZ zrušila od začiatku a podľa § 457 OZ sú povinní obaja účastníci zmluvy vrátiť druhému všetko, čo na základe kúpnej zmluvy dostali. Žalobca si už svoju

povinnosť splnil, keď si reklamovaný výrobok od žalovanej ani po odstúpení od kúpnej zmluvy neprebral, žalovaná dosiaľ žalobcovi kúpnu cenu nevrátila, preto súd žalobu v časti žalovanej istiny vyhodnotil ako dôvodnú.

1.2. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. júla 2023 č. k. 15CoCsp/26/2020-127 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil a vo výroku II. zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok I) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Odvolací súd k námietke žalovanej o nesprávne zistenom skutkovom stave uviedol, že z obsahu spisu mal za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd uviedol, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená a dodal, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy (OZ, Zákon o ochrane spotrebiteľa) a dané právne normy aj správne interpretoval. Žalovaná v odvolaní tiež namietla aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku. Podľa mienky odvolacieho súdu rozsudok súdu prvej inštancie obsahu všetky náležitosti vyplývajúce z § 220 CSP a mal za to, že v ňom dal jasnú, presnú a kvalifikovanú odpoveď, prečo žalobe vyhovel a zároveň pripomenul, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa podľa odvolacieho súdu v danej veci nepochybne stalo. Odvolací súd uviedol, že rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Žalovaná uvádzala tvrdenia, ktoré uviedla aj v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si náležité a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku osvojil a v plnom rozsahu naň odkázal.

2.2. Žalovaná mala za to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ukončením reklamácie zákonom predpokladaným spôsobom, teda písomnou výzvou na prevzatie plnenia, keďže ju vyhodnotil ako nedôvodnú obranu žalovanej. Žalovaná považovala vyhodnotenie dôkazu - výzvy na prevzatie opraveného výrobku za nesprávne, dostatočne neodôvodnené a mala za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami. V tejto súvislosti odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, poukázal na ustanovenia § 2 písm. m), § 18 ods. 1 až 5, ods. 9 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Aj vo vzťahu k reklamačnému konaniu sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie a poukázal na znenie § 18 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v rozhodnom období, t. j. v čase uplatnenia reklamácie, z ktorého jednoznačne vyplýva, že v prípade ak nedôjde k vybaveniu reklamácie do 30 dní od jej uplatnenia v odôvodnenom prípade, má spotrebiteľ právo od zmluvy odstúpiť alebo právo požadovať výmenu výrobku za nový výrobok. Odvolací súd mal za to, že žalovaná podľa § 18 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa určila spôsob vybavenia reklamácie a to opravou výrobku, čo vyplýva z e-mailu zo dňa 10. novembra 2014, adresovanému žalobcovi. Týmto žalovaná určila spôsob vybavenia reklamácie v súlade § 2 písm. m) Zákona o ochrane spotrebiteľa a to odovzdaním opraveného výrobku. Avšak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že k odovzdaniu výrobku nedošlo. Keďže k riadnemu vybaveniu reklamácie určeným spôsobom nedošlo a žalovaná neodovzdala žalobcovi opravený fungujúci výrobok, mal žalobca právo odstúpiť od kúpnej zmluvy podľa § 18 ods. 4, posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca toto právo využil, listom zo dňa 20. apríla 2015 od zmluvy odstúpil, tento v uvedený deň aj žalovanej doručil, čím nastali právne účinky odstúpenia od zmluvy. Podľa odvolacieho súdu neobstojí tvrdenie žalovanej, že k vybaveniu reklamácie došlo zaslaním písomnej výzvy na prevzatie opraveného tovaru, keďže takýto spôsob vybavenia reklamácie žalovaná neurčila, ako vyplýva z e-mailu zo dňa 10. novembra 2014. Ak bol žalobca ako spotrebiteľ, po doručení oznámenia zo strany žalovanej o možnosti prevziať si opravený výrobok (išlo o oznámenie o možnosti, nie výzvu) pasívny a na jej oznámenie nereagoval, mala žalovaná možnosť využiť ďalší spôsob ukončenia reklamačného konania a zaslať spotrebiteľovi v rámci tridsaťdňovej hmotnoprávnej lehoty na vybavenie reklamácie písomnú výzvu na prevzatie plnenia, jej dorúčením žalobcovi by reklamačné konanie bolo zo strany žalovaného riadne ukončené. Odvolací súd

uviedol, že za výzvu na prevzatie plnenia ako spôsob vybavenia reklamácie v súlade s § 2 písm. m) Zákona o ochrane spotrebiteľa nemožno považovať informáciu zo strany žalovanej, obsiahnutú v e-maili o tom, že reklamácia „bola ukončená a bude pripravená nasledujúci deň od doručenia tohto emailu po 17.00 hod. na vyzdvihnutie na našej adrese C., J..“.

2.3. Žalovaná namietala aj to, že v čase, keď sa k nej žalobca dostavil prevziať opravený výrobok, tento svojim vonkajším vzhľadom nevykazoval známky poškodenia, ktoré by odôvodňovali záver súdu o tom, že žalovaná počas reklamácie nepristupoval k výrobku s odbornou starostlivosťou, na reklamovanom výrobku však došlo k vybitiu batérie ako prirodzený jav. Uvedený stav mal byť zapríčinený omeškaním žalobcu, čo nemôže byť na škodu žalovanej, ktorý nie je povinný udržiavať výrobky po uplynutí reklamačnej doby nabité. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na to, že ak by žalovaná konala s odbornou starostlivosťou (čo sa u nej ako dodávateľa predpokladá), mala pri odovzdaní reklamovaného výrobku po oprave predpokladať, že vzhľadom na dlhší časový odstup medzi oznámením o oprave a dostavením sa žalobcu do jeho pobočky (19. marca 2015), došlo k vybitiu batérie a o tomto ihneď informovať žalobcu. O tomto žalovaná informovala žalobcu až po tom, čo žalobca odstúpil od zmluvy, ako to preukazuje e-mail žalovanej zo dňa 24. apríla 2015. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovanej, podľa ktorej závery súdu prvej inštancie o spočívaní lehoty na vybavenie reklamácie nemajú právny základ.

2.4. Žalovaná namietala, že reklamáciu vybavila zákonným spôsobom v rámci reklamačnej doby, čo mala potvrdiť aj SOI. Rovnako ako súd prvej inštancie, odvolací súd k uvedenej námietke uviedol, že závery SOI nie sú pre súd záväzné a zároveň poukázal aj na ich rozpornosť.

2.5. K námietke týkajúcej sa zákonnosti odstúpenia od zmluvy odvolací súd uviedol, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vyjadrených v bodoch 42. a 46., v ktorých sa súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu dostatočne vysporiadal s uvedenou námietkou. K uvedenému odvolací súd dodal, že nestačí bez ďalšieho len márne uplynutie tridsaťdňovej reklamačnej doby na to, aby mohol žalobca odstúpiť od zmluvy, ale musia byť splnené aj ďalšie podmienky. Výkonaným dokazovaním súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalovaná určila spôsob vybavenia reklamácie žalobcu a to oprava výrobku, z toho je zrejmé, že reklamovaná vada bola skutočne vadou, vyskytovala sa u veci v dobe uplatnenia práva zo zodpovednosti za vady a bola takej povahy, ktorá je pre uplatnenie spotrebiteľom uplatneného práva vyžadovaná. Odvolací súd tak skonštatoval, že záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca oprávnenne odstúpil od zmluvy je správny.

2.6. Žalovaná podala odvolanie aj proti výroku o náhrade trov konania, pričom uvedené žiadnym spôsobom neodôvodnila. Aj napriek tomu, že odvolací súd je viazaný rozsahom, ako aj dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP, odvolací súd zmenil napadnutý výrok tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, keďže súd prvej inštancie síce správne aplikoval ustanovenie § 255, no nerešpektoval podľa odvolacieho súdu ustanovenie § 262 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania tak odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %.

3. Žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Dovolateľka identifikovala nesprávny procesný postup, ktorým jej súd ako strane znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v tom, že sa súd absolútne nevysporiadal so zásadnými otázkami, ktoré dovelopeľka nastolila, hoci tieto boli kľúčové pre rozhodnutie súdu. Podľa dovelopeľky tieto otázky spočívajú najmä v nesprávnom postupe súdu pri vykonávaní dokazovania. Dovolateľka prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP opierala o absenciu vysvetlení dôvodov, na ktorých je postavené rozhodnutie v písomnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj o nesprávny procesný postup súdu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia. Dovolateľka poukázala na to, že súd prvej inštancie sa mal vypoariadať so spočívaním lehoty na reklamáciu. Danú námietku potvrdil aj odvolací súd, no uvedené nijakým spôsobom nerozvinul a preto má dovelopeľka za to, že daná otázka nebola adekvátne zodpovedaná ani v rozsudku odvolacieho súdu. Dovolateľka v uvedenom identifikovala značnú arbitrárnosť odvolacieho súdu pri vydaní rozsudku, kedy opomenul prihliadnuť na pochybenie súdu prvej inštancie a svoju úvahu neodôvodnil. Rovnako za pochybenie dovelopeľka označila aj

argumentáciu odvolacieho súdu pokiaľ išlo o rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej aj „SOI“). Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie a síce, že závery SOI v zmysle § 193 CSP nie sú pre súdy záväzné. Podľa dovolateľky však nič nedáva súdom oprávnenosť rozhodnutia SOI či iných orgánov úplne odignorovať a pri rozhodovaní absolútne na tieto neprihliadať. Zároveň dovolateľka doplnila, že aj súdy v prípade, ak sa chcú odchýliť od záverov prijatých správnym orgánom v rámci správneho konania, môžu takéto odchýlenie urobiť len výnimočne a takéto odchýlenie vysvetliť, k čomu však v tejto právnej veci nedošlo. Dovolaťka sa nestotožnila ani s označením rozhodnutia SOI ako rozporným a ani s tým, že odvolací súd vo vzťahu k záverom SOI konštatoval, že nemožno dospieť k jednoznačnému záveru o tom, že SOI konštatovala vybavenie reklamácie zo strany dovolateľky zákonným spôsobom. Podľa dovolateľky zo stanoviska SOI jednoznačne vyplýva, že nedošlo k porušeniu hmotnoprávnej povinnosti vyplývajúcej zo Zákona o ochrane spotrebiteľa zo strany dovolateľky nedošlo.

3.2. Dovolaťka dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľka vymedzila argumentáciou spočívajúcou v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu tým, že nesprávne vyhodnotil argumentáciu dovolateľky o vybavení reklamácie, čím dospel k nesprávnemu rozporuplnému záveru. Podľa dovolateľky e-mail zaslaný žalobcom dňa 10. novembra 2014 spĺňa zákonné predpoklady písomnej formy, pričom reklamácia bola ukončená v zmysle § 2 písm. m) Zákona o ochrane spotrebiteľa písomnou výzvou na prevzatie plnenia zaslanou v rámci 30 dňovej zákonnej reklamačnej lehoty. Odchýlenie od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolateľka vymedzila poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolaťka súd“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 6Sžo/203/2010, v ktorom dovolací súd vyslovil, že „Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky však nedá, v súvislosti s názorom žalovaného vyslovenom vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu za účelom jednotného výkladu ustanovenia § 2 písm. m/ zákona o ochrane spotrebiteľa, neuviesť, že za vybavenie reklamácie v rámci zákonom stanovenej lehoty sa považuje aj písomná výzva na prevzatie plnenia, teda zákon explicitne upravuje spôsob oznámenia o tom, že opravený výrobok je pripravený na odovzdanie spotrebiteľovi.“ V danej spojitosti dovolateľka poukázala aj na § 40 ods. 4 OZ, podľa ktorého „písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila.“

3.3. Vzhľadom na uvedené žalovaná dovolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj rozsudok odvolacieho súdu považuje za vecne správny a zákonný. Žalobca poukázal na to, že predmetné dovolanie nie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP - predmetom konania bolo zaplatenie sumy 599 eur s príslušenstvom, teda v zmysle ustanovenia § 422 CSP nebola dosiahnutá úroveň tzv. majetkového cenzu podmieňujúca prípustnosť dovolania. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odmietol ako neprípustné v zmysle § 477 CSP a podľa § 420 písm. f/ CSP zamietol ako nedôvodné v zmysle § 488 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolaťka dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania.

11. Podľa dovolateľky vada zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívala v prvom rade v absencii zásadných vysvetlení dôvodov, na ktorých je postavené rozhodnutie, v písomnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvoinštančného súdu, ktoré neobsahovali náležité odôvodnenie časti, v ktorej sa mal súd vysporiadať so spočívaním lehoty na reklamáciu. V tejto súvislosti dovolateľka vytkla práve odvolaciemu súdu, že sa danou problematikou adekvátne nezaoberal, t. j. svoju argumentáciu nerozvinul, z čoho vyvodila značnú svojvoľu odvolacieho súdu. Zmätočnosťnú vadu dovolateľka videla aj v argumentácii týkajúcej sa nezáväznosti rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie pre rozhodnutie vo veci samej, ktorej v dovolaní oponovala so zdôraznením, že ak sa súdy chceli od záverov prijatých týmto správnym orgánom v rámci správneho konania odchýliť, mohli tak urobiť len za výnimočných dôvodov s riadnym vysvetlením, čo sa nestalo.

12. Dovolací súd v súvislosti s namietaním svojvôle odvolacieho súdu poznamenáva, že podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je svojvôľa istým druhom arbitrárnosti, ktorá znamená interpretačný excés, okrem iného (extrémneho nesúladu právnych záverov s vykonaným dokazovaním; výkladu zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona; hodnotenia dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokolvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z neho pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery) aj pri odôvodňovaní súdneho rozhodnutia. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

13. Podľa odvolacieho súdu ale obsah spisu v súdnej veci nedáva podklad pre konštatovanie, že námietky dovolateľky, v podstate predstreté len všeobecne, sú opodstatnené. Skutočnosť, že dovolateľka sa s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o jeho arbitrárnosti. Dovolací súd nezistil v postupe odvolacieho súdu také nedostatky, ktoré by odôvodňovali tvrdenie, že závery ním prijaté boli svojvoľné, zmätočné alebo zjavne neodôvodnené. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd tiež zrozumiteľným a logickým spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, v podstatných bodoch naň odkázal a doplnil ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolaním napádaný rozsudok uvádza

skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd jednoznačne zdôvodnil, prečo bola žaloba žalobcu dôvodná a námietky žalovanej neopodstatnené.

14. Ak sa aj odvolací súd stotožnil s názorom žalovanej, že závery súdu prvej inštancie o spočívání lehoty na vybavenie reklamácie nemajú právny základ, nevyplyvajú z ustanovenia § 18 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý upravuje reklamačnú lehotu a nemajú oporu ani v inom právnom predpise, neznamená to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo správne. Správnosť prvoinštančného rozhodnutia vyplýva z ostatnej argumentácie odvolacieho súdu, práve ktorá bola pre rozhodnutie zásadná, bez potreby sa bližšie odvolacou argumentáciou žalovanej o otázke spočívání lehoty na vybavenie reklamácie zaoberať a podľa dovolacieho súdu je relevantná, dostatočná a presvedčivá. Je pritom logické, že ak aj odvolací súd konštatoval, že spočívání lehoty na vybavenie reklamácie nemá právny základ, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval v ostatnom za dostatočný podklad pre vyhovieť žaloby, daná otázka pre vec už nebola podstatná, preto sa ňou bližšie ani nezaoberal.

15. Zmätočnosť vada nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia nevplyva ani z namietania nesprávneho odchýlenia sa súdov nižších inštancií pri rozhodovaní od rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktoré sa týkalo predmetu prejednávanej veci, navyše bez riadneho vysvetlenia.

16. Nižšie súdy otázku zákonnosti postupu žalovanej pri vybavovaní reklamácie žalobcu posúdili inak ako Slovenská obchodná inšpekcia, k čomu boli súdy legitimované v zmysle § 194 CSP, ktorá otázka bola zásadná pre rozhodnutie vo veci, preto sa vysvetlenie dôvodu ich odchýlenia od rozhodnutia orgánu inšpekcie uberať naprieč celým odôvodnením v napadnutých rozsudkoch.

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Najvyšší súd vo svojej judikatúre vychádza z toho, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, pričom je v zásade vecou zákonodarcu, na nápravu akých väd ho určí, a tiež (v určitej súvislosti s tým i) to, či určuje prísnejšie požiadavky na jeho "kvalitu", s čím súvisí povinnosť byť v dovolacom konaní zastúpený kvalifikovanou osobou (advokátom), ak nie je právne dostatočne kvalifikovaný samotný dovolateľ. Právna úprava kladie na stranu sporu relatívne vysoké nároky, ak ide o riadne naplnenie obsahových náležitostí dovolania; je však potrebné vziať do úvahy, že to tak nie je bezdôvodne. Rovnaký názor na nároky na dovolanie a úlohy právneho zastúpenia zastáva aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri rozsudok z 15. 9. 2016 vo veci Trevisanato proti Taliansku, č. 32610/07). Strany (účastníci) dovolacieho konania (prípadne ich advokáti) majú napokon k dispozícii obsahlu judikatúru najvyššieho súdu, ktorá sa obsahovými náležitosťami dovolania a konkrétne problematikou vymedzenia jeho prípustnosti podrobne zaoberá. Ak si napriek tomu dovolatelia svoje povinnosti v tomto smere nesplnia, je odmietnutie dovolania ako chybného podľa najvyššieho súdu súladné i s ústavným poriadkom.

19. Keďže konanie pred dovolacím súdom v zmysle namietania (spôsobu argumentácie) nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

20. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V dovolaní uviedla, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil jej argumentáciu o vybavení reklamácie.

21. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. Podľa § 422 ods. 1 písm. b), ods. 2 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

23. V danom prípade uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci napadnutého rozhodnutia, bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b/ CSP. V prejednávanej veci je predmetom dovolacieho konania pohľadávka vo výške 599 eur, pričom dvojnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (v roku 2017), je 2 x 435 eur, t. j. 870 eur (§ 1 písm. a/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 280/2016 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2017). Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu, obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (ratione valoris), preto je prípustnosť dovolania žalovanej v zmysle § 422 CSP vylúčená.

24. So zreteľom na doteraz uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

25. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Podľa zásady úspechu strany v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP) má žalobca voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.